

Прича бескућне виле – Весна Ђукановић

Е, лепа моја госпођо, да баш ти што ме гледаш кроз замагљени прозор старог аутобуса. Ти дотерана, нашминкана жено, коју негде неко чека, коју неко жели и воли. Мислиш да ја тебе нисам приметила, да само ти имаш право да гледаш, да само ти можеш да судиш и мериш својом мером свет око себе?

Гледаш тих неколико тренутака док аутобус стаје, прима и пушта путнике, гута оне који улазе и бљује оне који излазе. Гледаш ме тако да ја не видим, да не приметим. Сажалеваш ме. Можда ме се и гадиш, јер свој плави поглед скрећеш чим се делићи светлости ока поклопе. Скрећеш поглед чим ја своје жуто око спусти на тебе.

Мислиш, немам достојанства, што сам овде на овој клупи сама и прљава? Крзавим погледом додирујеш мој прљаворозе мантил, у коме ми је надасве топло, јер је постављен вештачким крзном давно изгубљене белине.

Гледаш моју косу. Ошишана тупим ножем ношеним мојом руком. Да ме не гледаш свакога дана и да те ја не чекам свакога дана на истом месту, не би знала да ли сам мушко или женско. Мени то одговара, не желим да ме ико гледа као жену.

Да сам мушко можда ме не би гледала. Овако сам ти занимљива, овако носим дозу мистерије и тајновитости митског преживљавања без дома. Знам рекла би:

„Ја то не бих могла“.

Е, па, сестро, могла би и те како!

Надам се да ти никада нећеш морати да се одлучиш за такав корак. Надам се да никада нећеш доживети исконски бол жене којој је свеједно да ли ће живети или не и шта ће од ње бити.

Да, драга госпођо!

Имала сам породицу, бар сам јој се надала. Имала сам кућу. Имала сам наду у бољи живот и веровање да се могу ишчупати из блата беде и бола. Нашла сам човека. Од силне жеље нисам видела грубост у њему. Нисам видела пијанство и грех. Нисам видела туђе жене и просуте дане разбацане тако да их нико и ништа не може скупити. Онда ме је сунце огрејало. У својој утроби сам осетила титрај и зрак наде.

Дошао је пијан и љут. Тражио је новац, тражио је храну. Тражио је оно што нисам имала, а оно што сам имала није му требало. Прво ме је ударио руком, онда редом. Не могу рећи чиме још. Пробудила сам се у болници. Титраја није било.

Да, драга моја госпођо! Лако је скретати поглед, лако је окретати главу и правити се да не видиш!

Ћутала сам. Нико ме нисам ништа говорила. Кући се нисам вратила. Кући се никада нећу вратити. Немам кућу. Ја сам бескућник.

Драга госпођо, немој ме тако сажаљиво гледати!

Ја сам срећна. Срећа ме прати где год да кренем. Нећу рећи где сам живела. Сада живим овде. Увек ми се нека врата отворе. Неко ми пружи хлеб. Неко ми да парче колача. Тужни ми уделе за душе умрлих.

Људи су нестали из ових крајева. Има пуно празних кућа. Увече сачекам мрак, па се увучем у неки кућерак који

је некада представљао нечији дом. Има перјаних јоргана. Завучем се и легнем. Некада сам гладна. Некада сам сита. Некада ме отерају, а некада приме. Престала сам да осећам задах трулих јоргана и нечистог тела. Престала је мучнина од сопствене нечисти.

Када на животни тас ставим све своје дане, ови су ми најсрећнији.

С јутра ме буде први петлови. Јутарње сунце ме загреје, крв ми проструји као да сам какав гуштер. Радо проведем сате на овом месту поред кога баш ти у тренутку пролазиш. Седим на овој клупи. Чекам да понеки добронамерни путник изађе и добаци ми јучерашње новине. Прочитам шта се дешава. Тражим умрлице познатих, јер нико не зна где сам. Мало ко би ме и препознао.

Најлепше су летње бесане ноћи. Ноћна свежина ме пригрли, мрак ме сакрије. Па се окупам у оном малом каналу који носи дах далеког Дунава. Вода је плитка и топла. Миришем на глину и кишну годину. Звезде ме залију небеским сјајем, а са месецом расподам дуге разговоре.

То је нешто што ти никада нећеш осетити. То је оно што ме чини богатом и непоновљивом. То је смисао мога живота.

Драга госпођо, немој ме тако сажалјиво гледати! Немој скретати поглед! Када ти и ја са себе скинемо све нечисти, када са себе одбацимо животне стеге и оставимо негде своју модерну и скромну одећу, једнаке смо!

Пред Јединим сви смо једнаки!

...

– Видиш ли је ?

— Опет је ту.

— Ко зна од када су те новине у њеним рукама. Можда јој их је неко дао. Не знам како може тако да живи.

— Не знам ни ја. Погледај је на тренутак боље. Има извајане прсте. Фине. Могла би додиривати дирке клавира... Не знам зашто ме њена самоћа привлачи... У ствари — завидим јој. Слободна је. Мирна. Погледај безбрижност у њеном седењу... Све јој је равно. Панонија се прострла око ње. Стопиле су се. Има и Небо и Сунце. Има крила која је носе неутабаним стазама. Можда само она живи.

Можда! Када са себе скинемо све нечисти, када одбацимо животне стеге и одећу једнаке смо. Она и ја!

О СПИСАТЕЉИЦИ

Весна Ђукановић је рођена 16. фебруара 1963 го-дине. По професији је учитель. У слободном времену се бави осликавањем свиле и писањем поезије и прозе.

Објавила је две збирке прича: „Радост жуте лубенице“ 2016. године, за коју је добила књижевну награду „Чучкова књига“ коју додељује Народна библиотека „Бранко Чучак“ Хан Пијесак — Република Српска и „Одејај свилених нити“ 2018. године у обе у издању Креативне радионице Балкан. Објављивана је у више зборника и електронских часописа. Добитник је похвала и награда на конкурсима у Србији и региону.

Живи у Кикинди.